סאן-בה וסוס הזהב

סין

סאן-בה היה נער יתום ועבד אצל בעל בית עשיר כרועה צאן.
הוא עבד קשה וההנאה היחידה שלו הייתה החלילית שעליה
ניגן כאשר היה לו עצוב. אז היה מוציא את החלילית וניגן כל
כך יפה שאפילו ציפורי ההרים באו לשמוע את נגינתו
והכבשים היו מרימים את ראשיהם והקשיבו לנגינה.
יום אחד סאן-בה שקע בנגינתו ולא רגיש בסוס זהב שהופיע
לידו.
הסוס דיבר אליו בקול אנוש ושיבח את הנגינה. סאן-בה
הופתע כששמע את הסוס מדבר.
"מי אתה?" שאל "האם סוס ממש או רק רוח? איך קורה
שאתה מדבר כמו בני-אדם?"
"אינני רוח" ענה הסוס "נשלחתי מהשמיים כדי לפגוש אותך
ולתגמל על הנגינה שהגיעה עד לשם."
סאן-בה ניגש לסוס, ליטף את צווארו ואחר כך ניגן במיוחד
בשבילו.
הסוס הודה לו ואמר "בפסגה של הגבעה הזו שעל
מדרונותיה אתה רועה, נובט כעת דלוע פלאים. רק קצה
הנבט שיוצא מהאדמה אפשר לראות עכשיו. תעלה לשם

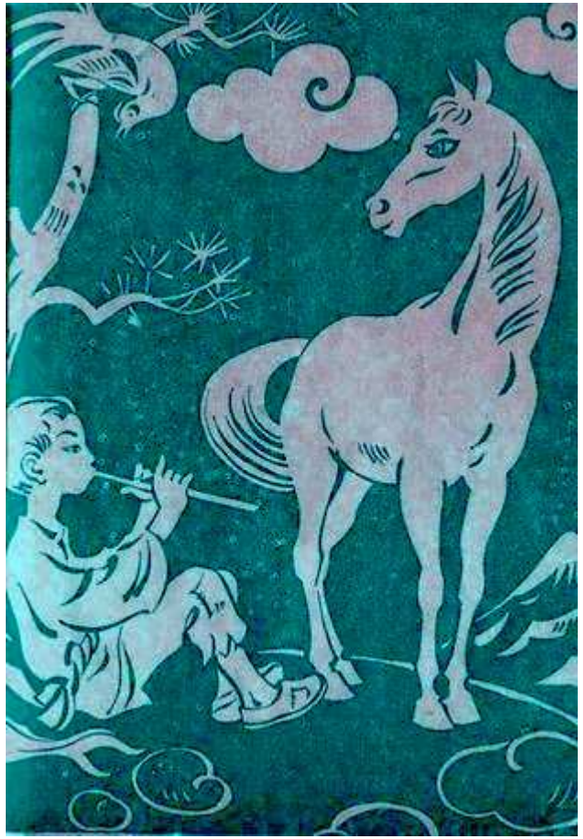

מדי יום ותשקה את הנבט במי מעין זכים. הוא יגדל ויניב
דלעת גדולה. כשזו תבשיל, תקטוף אותה ולך איתה
להר-דרום. עלה על ההר ובפסגתו סובב את הדלעת שלוש
פעמים ושפשף אותה. אז תפתח מערה גדולה שעל ההר
ובה תראה אוצרות רבים. קח מהם כמה שרק תוכל לשאת.
הם יוציאו אותך מהעוני ויעזרו לך לחיות בכבוד."
והסוס הוסיף עוד "אם תפול בצרה כלשהי נגן את המנגינה

שכרגע ניגנת בשבילי. אבוא מיד לעזור לך."
בשמיים הכחולים הופיע פתאום ענן לבן קטן. סוס הזהב נתן קפיצה גדולה ונעלם בתוך הענן הזה.
סאן-בה עלה לפסגת הגבעה. שם מצא נבט קטן יוצא מהאדמה. מאז הלך
מדי יום למעין שלרגלי הגבעה, מילא במים דלי עץ, עלה למעלה והשקה את הנבט. למרות שקשה היה לטפס על הגבעה עם דלי גדול, מלא מים, סאן-בה לא החסיר אפילו יום אחד, והנבט גדל והתפתח לצמח בריא. כעבור ימים אחדים הופיעו עליו עלים, אחר כך גם פרח צהוב וכשהפרח נבל נראה פרי דלעת.
יום אחד לקראת ערב התחילה לנשוב רוח חזקה, השמיים התכסו בעננים כבדים וסערה התקרבה. סאן-בה הוביל את הכבשים למערה ובעצמו עלה לפסגת הגבעה. הרוח התחילה להוריד עלים מהצמח. וסאן-בה חשב "הצמח הצעיר לא יוכל לעמוד בסערה." הוא לא מצא דבר כדי לכסות אותו וחבק את הדלעת בזרועותיו כדי להגן עליה.
הסערה עברה רק לקראת הבוקר. סאן-בה נשאר במקום כל הלילה וכשהרוח והגשם פסקו נרדם ליד הדלעת.
כאשר בעל הצאן ראה שהכבשים לא חוזרים הביתה הוא לקח מקל חזק והלך למרעה כדי לחפש את סאן-בה.
השבילים היו מלאי בוץ ואחרי הגשם עוד יותר חלקים והאיש נפל מספר פעמים. מרוגז מאוד מצא את סאן-בה ישן בפסגת הגבעה.

"אך אתה בטלן!" צעק בעל הצאן "אתה יודע רק לישון. תכף תקבל את שכרך!" והוא התכונן להרביץ לסאן-בה מכות.
סאן-בה התעורר ותחילה לא ידע מי צועק עליו. חשב שרוצים לקחת את הדלעת שלו.
"מדוע לא חזרת הביתה ללילה?" הרים בעל הצאן את המקל מעליו "איפה הכבשים שלי?"
סאן-בה התמים סיפר לבעל הבית את כל מה שקרה לו. סיפר על סוס הזהב, אל הבטחת האוצרות ועל הדלעת המופלאה. עיניו של בעל הצאן נדלקו. הרי כל עשיר רוצה להיות עוד יותר עשיר והנה הייתה לו הזדמנות להגדיל את עושרו.
הוא העמיד פנים כמו איש טוב ואמר לסאן-בה תוך חיוך: "נערי, אני רואה שעייפת מאוד. לך הביתה ותנוח. אני כבר אשמור על הדלעת."
סאן-בה לא העז להתנגד למעביד שלו והלך.
"סאן-בה נער קבצן" אמר לעצמו בעל הצאן "וכל אבותיו היו קבצנים. לשם מה להם אוצרות? הנה השמיים שלחו לי מזל. האל נתן בידי את הדלעת המופלאה. הה-הה! מיד אעשה לאיש העשיר ביותר בכל הסביבה. למה בסביבה? בכל העולם!"
ואחר כך חשב "למה לחכות שהדלעת תגדל. לשם מה להביא הנה מדי יום מים ו להשקות אותה. זו לא עבודה לאנשים עשירים."
הוא בעט בדלי העץ שבו סאן-בה הביא מים, הוריד את
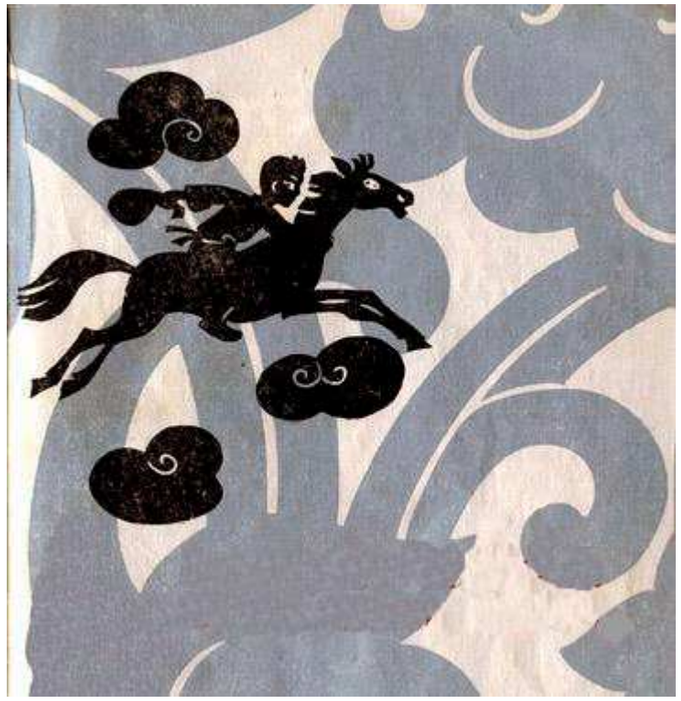
הדלעת הקטנה מהגבעול ורץ איתה להר הדרום. שם נעמד בפסגה והתחיל לסובב ולשפשף את הדלעת.
נשמע רעש גדול ונפתח פתח מערה רחב בין הסלעים. מהפתח נראה אור חזק.
מרוב שמחה בעל הצאן שכח על כל העולם ורץ פנימה. המערה הייתה מלאה פנינים, אלמוגים ויהלומים. הם בערו ונצנצו בכל הצבעים. האיש החמדן התחיל למלא את הכיסים שלו באבני חן ושום דבר לא הספיק לו. "צריך למהר הביתה ולהביא לכאן כמה עגלות כדי להעמיס את כל האוצר הזה."
אך פתאום נשמע שוב רעש ופתח המערה נסגר. האיש העשיר נקבר באדמה.
לקראת ערב סאן-בה עלה אל הגבעה, וכשלא מצא את הדלעת שלו רץ אל הר הדרום. שם מצא את הדלעת מונחת בפסגה. הוא סבב אותה ושפשף, אך לא ארע דבר.
הצטער סאן-בה "כפי שהייתי קבצן, כך גם נשארתי" חשב.
ואז נזכר בדבריו של סוס הזהב. הוא הוציא את החלילית שלו והתחיל לנגן. צלילי החלילית הדהדו בין ההרים ובשמיים הופיע ענן לבן שממנו ירד סוס הזהב.
"אל תתעצב, נערי" אמר הסוס "בעל הצאן לקח את הדלעת שלך אך הוא נענש על החמדנות שלו. חזור עכשיו אל הצמח שעל הגבעה. יעבור זמן ותגדל שם דלעת פלא שנייה." וסוס הזהב נעלם שוב.
עכשיו התחיל סאן-בה להמתין בסבלנות ולחכות שהדלעת השנייה תבשיל. וכשראה שהיא כבר גדולה לקח את החלילית, ניגן וקרא לסוס הזהב. וכשזה הופיע קטף את הדלעת, עלה על הסוס ורכב עליו אל הר הדרום. בפסגה סבב את הדלעת שלוש פעמים, שפשף אותה ונפתחה לפניו המערה.
סאן-בה מילא באבני חן שקית, עלה שוב על הסוס ותוך רגע ירד מההר.
"האוצר הזה שייך לך" אמר לו סוס הזהב "קיבלת אותו בתמורה על עבודתך. דע, רק עמל מביא עושר."
שוב הופיע ענן לבן והסוס נעלם.